

Sygn. akt IV Ka 338/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2014 roku

sprawy **S. K.**

oskarżonego z art.178a§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 27 marca 2014 roku sygn. akt II K 984/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 17 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

- zmienia rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1 wyroku w ten sposób, że uzupełnia podstawę prawną wymiaru kary o przepis art. 39 § 1 kw;

- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

- zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 338/14

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że w dniu 18.08.2013 r. w miejscowości C. na 14,5 km drogi (...) woj. (...) kierował rowerem znajdując się w stanie nietrzeźwości, mając 1,62, 1,42 i 1,40 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu tj. o przestępstwo z art. 178 a § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 27 marca 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 984/13 uznał oskarżonego S. K. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, z tą zmianą, iż przyjął, że wyczerpuje on dyspozycje art. 87 § 1 a k.w. i za to na podstawie art. 87 § 1 a k.w. w zw. z art. 39 § 2 k.w. wymierzył mu karę nagany.

Na podstawie art. 87 § 4 k.w. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów w strefie zamieszkania, na drodze publicznej i w strefie ruchu na okres 1 roku.

Zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie.

Apelację w przedmiotowej sprawie wniósł Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim, skarżąc wyrok na korzyść oskarżonego, w części dotyczącej przyjętej podstawy prawnej wymiaru kary.

Apelacja oskarżyciela wywiedziona z podstawy art. 438 pkt. 1 k.p.k. zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 39 § 1 k.w., wyrażająca się w błędnym niezastosowaniu tego przepisu przy podstawie wymiaru kary w wyroku, podczas gdy w sytuacji przyjęcia wypadku nadzwyczajnego złagodzenia kary przy wykroczeniu sąd powinien jako podstawę wymiaru kary przyjąć oprócz art. 39 § 2 k.w. także § 1 tegoż przepisu.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie jako podstawy wymiaru kary art. 39 § 1 i 2 k.w., a w pozostałym zakresie o utrzymanie wyroku w mocy.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator popierał własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela okazała się zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej uwzględnienia uzasadnionym była zmiana podstawy prawnej wymiaru kary i uzupełnienie tej podstawy o przepis art. 39 § 1 k.w.

Po pierwsze Sąd Okręgowy zważył, że apelacja nie odnosi się do samej zasadności zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, o jakim mowa w art. 39 § 1 k.w. i wymierzenia S. K. kary nagany, po uprzednim przyjęciu, iż jego czyn wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 a k.w. Skarżący nie kwestionował ani ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd rejonowy, ani wyciągniętych przez ten sąd wniosków końcowych, co do zasadności zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienie od wymierzenia kary możliwe jest zawsze, jeżeli jest to wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie. Przy ocenie konkretnego wypadku należy się kierować kryterium przedmiotowym - charakter i okoliczności czynu bądź podmiotowym - właściwości i warunki osobiste sprawcy, przy czym kryteria te nie muszą występować łącznie. W przedmiotowej sprawie owe kryteria wystąpiły łącznie, a w pisemnych motywach wyroku sąd pierwszej instancji dostatecznie je opisał i uwypuklił. Co więcej: pogrupował okoliczności rzutujące na uznanie przedmiotowego wypadku jako spełniającego wymogi art. 39 § 1 k.w. poprzez wskazanie, iż do warunków i właściwości osobistych sprawcy decydujących o zasadności zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, o jakiej mowa w art. 39 k.w. zalicza uprzednią jego niekaralność, przyznanie się, sytuację rodzinną i majątkową oraz chorobę psychiczną (upośledzenie umysłowe z pogranicza lekkie/umiarkowane). Dość stwierdzić, że Sąd Okręgowy podziela tę argumentację. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku potwierdza, że decydując się na instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec S. K. sąd rejonowy de facto kierował się dyrektywami wymienionymi w art. 39 § 1 k.w., pomimo enumeratywnego wskazania, że bada jedynie przesłanki wymienione w art. 33 k.w.

Apelacja podnosi, iż w takiej sytuacji ocena sądu w zakresie istnienia przesłanek wymienionych właśnie w tym przepisie, dodatkowo powinna znaleźć swoje odzwierciedlenie w podstawie prawnej wymiaru kary poprzez powołanie obok art. 39 § 2 k.w. – który wskazuje na dwie możliwe postacie, jakie może przybrać stosowana instytucja, również § 1 tego przepisu. Sąd Okręgowy zważył, iż istotnie powołanie przepisu art. 39 § 1 k.w. jest uzasadnione. To właśnie ten przepis wskazuje na materialno-prawne podstawy wymierzenia kary z dobrodziejstwem nadzwyczajnego jej złagodzenia. Winien zatem zostać powołany obok przepisu art. 39 § 2 k.w. będącego jedynie wskazówką dla sądu, co do możliwych w takiej sytuacji kierunków i granic owego złagodzenia. Potwierdzeniem tego stanowiska jest pośrednio wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 1992 roku wydany w sprawie II KRN 121/92, zgodnie z którym: „Odstąpienie od wymierzenia również i kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, mimo stwierdzenia popełnienia wykroczenia z art. 87 k.w. jest możliwe jedynie w wypadkach stwierdzenia przez organ orzekający zasługujących na szczególne uwzględnienie okoliczności czynu lub właściwości i warunków osobistych sprawcy tj. w

oparciu o podstawę prawną sformułowaną w art. 39 k.w. Ta podstawa prawna musi być jednak wówczas w części dyspozytywnej przeczenia *expressis verbis* powołania” (LEX nr 350717).

W tej sytuacji zaskarżony wyrok zmieniono poprzez uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary o przepis art. 39 § 1 k.w.

Odnosnie możliwości orzeczenia, obok kary nagany wymierzonej w ramach nadzwyczajnego złagodzenia środka karnego, sąd odwoławczy podziela argumentację wskazaną w orzeczeniach Sądu Najwyższego z 4.6.1992 r. w sprawie II KRN 65/92 (OSP 1993, Nr 2, poz. 40), z dnia 22.4.1993 r. w sprawie II KRN 44/93 oraz z dnia 6.7.1993 r. w sprawie III KRN 103/93(niepubl.). Stosując przepis art. 39 § 1 i 2 k.w. i wymierzając zamiast kary grzywny karę zasadniczą łagodniejszego rodzaju - karę nagany, możliwym jest wymierzenie obowiązkowej kary dodatkowej zakazu prowadzenia określonych pojazdów. Okoliczności sprawy uzasadniają natomiast orzeczenie wobec sprawcy zakazu prowadzenia rowerów we wskazanych strefach i na drodze publicznej w wymiarze 1 roku.

W pozostałej części wyrok, jako odpowiadający prawu, utrzymano w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania karnego powołane w sentencji orzeczenia.